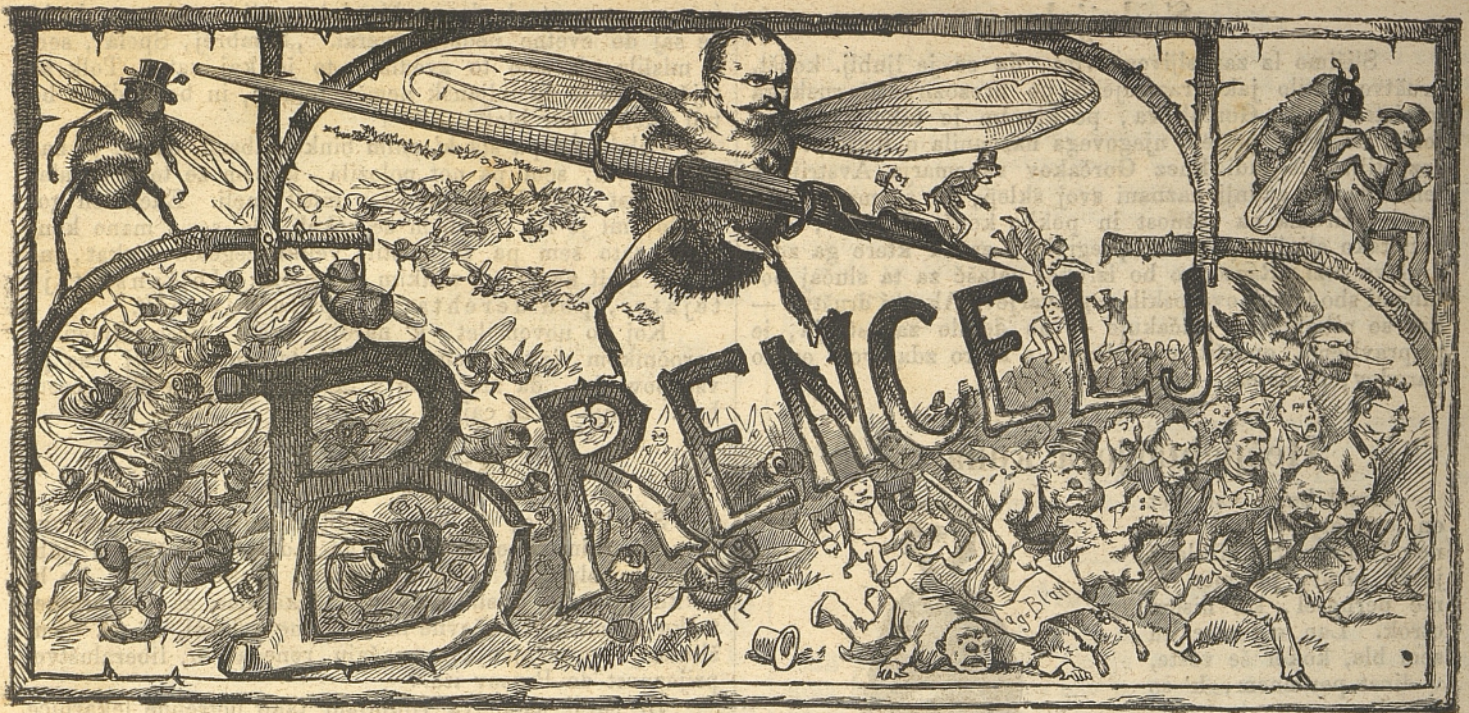

Letnik II.

v lažnjivi obleki.

Štev. 23.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr., četrť leta 60 kraje.
Posamezne številke se dobivajo po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na vćlikem trgu št. 313.

Oj le naprej !

(Pesem avstrijskih ustavoverneŹev.)

Oj le naprej, oj le naprej,
Dokler ne pridemo do mej!
So vetrovi nam prijazni,
Stopati še cló brez kazni
Tud' čez meje smemo mi,
Ker smo mi.

Oj le naprej, oj le naprej,
Pšenico vsak si svojo sej!
Dok je nam gospodovati,
Drugim nam le srajce prati,
Nam je draga Avstrija,
Se vé da.

Oj le naprej, oj le naprej,
Dok naša je večina v sej!
Vsak naj pridno jezik brusi,
Da Slovenci so vsi Rusi,
Če razŹal' slovensk se bik,
Kdo sodnik?

Oj le naprej, oj le naprej,
Dokler kaj listja je na vej!
Vsak naj Źepe si nasiplje,
Naj se trudi na vse kriplje,
Ce besaga tud' mu poč',
Ko gré proč.

Oj le naprej, oj le naprej,
Dok imamo kravo v rej!
Vsak naj ugodno mu ustavo
Molze, kakor mlečno kravo.
Ce jej vzame mleko vse,
Dobro je.

Oj le naprej, oj le naprej,
Pri peči vsak se dobro grej,
Dok za nas se vedno kuri,
Kdor b' se ne, bi prav bil Juri.
A Slovenc po hudem mraz'
Naj se plaz'!

Oj le naprej, oj le naprej,
Vsak štruco svojo vrlo jej!
Avstrija še ni tak suha,
Da b' za nas ne bilo kruha,
Saj v slavjanski senoŹet'
Vsak sme Źet'.

Oj le naprej, oj le naprej,
Dokler smo pri hudi Źej',
Avstrijska domovina
Dost' za nas ima še vina.
Ko do dna jo spraznimo,
Pa gremó.

Stari „Brencelj“.

Sodnijsko.

Slišimo iz zanesljivega vira, da se je ljublj. konšt. društvo čutilo jako razžaljeno po brezozirnosti ruskega ministra kneza Gorčakova, po katerem je tako zanemarljivo, da še ni prejelo njegovega naznanila o turško-ruski razprtiji. Če tudi knez Gorčakov zanemarljivo Avstrijo s tem, da jej zadnji naznani svoj sklep, bi se moral vendar-le oziroma na važnost in poklic konšt. društva, ogibati tako sijajne politične pregrehe, zaradi ktere ga zdaj društvo toži. Rzsodbo bo izrekel nalašč za ta slučaj poklicani shod vseh evropskih poglavarjev. Ako bi društvo — kar se nikakor ne pričakuje — ne dobilo zadostjenja, je pripravljeno, opustiti previdnost, s katero zdaj vodi osodo narodov, in potem — tresi se, svet!

Rešpehtarjova kuharica.

Kmal bomo vsi spet en let starji, še par tednov je letas. Sv. Miklavž je že nosil, pa men ni nič pernesel, kir nisem otrok. Lan o tem cajtu sem bla, koker še veste, v dinst per enem, k' so bli njegov otroc turnarji; polej smo se pa zvečer napravli, jest pa avskneft Johan sva bla parkeljna s kožuham narobe in sva toko s ketnami rožljala, koker se rožlja v peklu, če je le res to, kar sem slišala gun dan na misjon. Turnarčki so se tok tresli, koker listje na jagnjedu in so molil, ne vem če kozjo molitvico al kal. Polej je pa en velik gospod, k' je bil napravljen za Miklavža, jih prov pohvalil in jim dal vsakmu nekaj šenkenge.

Oh, to so bli lepi cajti, k' sem bla tud jest majčkna! Tačas mi je nosil Miklavž, k' sem mu nastavlja čizme, v kterih sem zjutraj zmeraj kaj dobila. Samo enkrat sem se spekla. Veste, to je blo tokole, naj Vam povem.

Mi smo imel na forštat, kjer sem jest doma, enga avsknefta, k' je bil precej zleht in forkeljnost. Smo se pa glih pogovarjal od sv. Miklavža; jest sem rekla, da velikem nič ne nosi, on pa, da, in toko dolg sva se špetirala, da sva šla stavt, jest, da mi ne bo nič pernesel, če mu prov čizme nastavim, on pa, da mi bo. Sem pa postavla nove čizme v vežo pred cimerske duri. Zjutraj grem gledat zavolj firbea, k' sem že vedla, da ne bo nič noter. Pa kaj trofim! Ene strgane šlebedre namest mojih novih čizem. Tako sem se gitala nad avskneftam, k' se mi je še posmehval in rekel, da je gotov sv. Miklavž do te hiše že svoje čevlje znucal, polej pa moje obul, ta strgane pa tukaj pustil. Nagravžen človk! Od tistga cajta nisem sv. Miklavž nič več nastavlja. Saj zdej mi nima kaj pernest, k večem kakšenga šoceljna, da b' me vzel. Pa mošk foljk ni štantek, en cajt se šmajhla, da b' zapeljal šocko, če mu pa ne rata, jo pa psti. Pa sej jest se ne bom nikol možila, me ne lušta po tem stan; ledek človk je zmerej bolj obrajtán, koker polej, k' ni več.

Ta moj dinst, v kterem sem zdej koker derehtarca tistga ibljanskega blata, me že tud ferdriša. Če človk zmeraj le eno gode, če se v kuhnji kuhajo zmerej glih tiste rihte, al pa če se še clo le pogrevajo, se zgubi ves lešt do takga dinsta. Zato sem pa že spet avfkindala, k' mi je kuhinja preumazana, in zdej špekuliram na en drug dinst, k' se boste morde čudli, da kej takga vagam. Gun dan so imel nemškutarji zicengo zavolj nemškega tejatra

in so se posvetval, komu bi zdej zročli ta tejater, da b' še saj do cvetne nedelje gveral. „Šembrej, Špela“, sem s' mislila, k' sem to zvedla, „to je kaj zate. Tolk že tajčaš, da je za ibljansk nemšk tejater, in boljš dinst bo tud, koker per blat“.

Polej sem pa šla k' enim binkelšribarji, da mi je naredil pečat, sem pa not položila, k' sem že toko slišala, da so tist gospodje že mene v misli imeli. Eden teh gospodov mi je na skrivnem že rekel, da so z mano kendent, zato sem pa že pustila velike cegelce drukat, na kterih stoji na vrh z velikim puštbom: „Ibljansk tajč tejater, pod derehtarco Špelo Šnitleh“.

Koj po novem let, k' nardim vsem „Brenceljnovim“ naročnikom vizite, bom nastopila ta dinst, polej Vas pa vse povabim, da me boste v tajč tejater prov flisk pesuhali. Adijo za ta cajti!

V prevdarek.

Slišalo se je, da se v Ljubljani ni dovolila ustanova péte lekarnice (apoteke), češ, da zadost štiri številu ljubljanskih bolnikov. Menim, da ne! Kako bi bilo, ko bi se kdo poprijel misli, napraviti lekarnico za trdovratne, težko ozdravljive duševne in značajne bolezni, na pr. nemškutarijo, prehlajenje na značaju, renegaštvo, liberaluštvo, prijaznost do Prusov itd.?

Bi se li ustanova Ljubljani tako potrebne lekarnice tudi zabranila?

„Brencelj“, doktor naravoslovja.

Pogovori.

Jože. Nesrečni Parižani že jedó podgane, pese, mačke in miši in jih prav drago plačujejo. Kaj bi bilo, če bi na pr. v Ljubljani nastala taka silna lakota?

Tone. Ne more! Dokler imamo ljubljanski „Tagblatt“, se ne bomo lotili podgan.

Jaka. S turško in rusko vojsko tedaj ne bo nič.

Tine. Iz česa to sklepaš?

Jaka. Iz tega, da je tudi Avstrija mirna, ktera bi pomagala Turku.

Tine. Kako to, da je mirna?

Jaka. I, no, za vojsko se ne pripravlja.

Tine. Kako to, da se ne pripravlja?

Jaka. Danes si pa zabit, Tine! Saj veš, da niti po dalmatinskem uporu znani general Auersperg, niti Benedek še nista poklicana na čelo armade.

Jože. Naš vojni minister je povedal zbranim avstrijskim in ogerskim poslancem, da so zemljopisi, ktere ima avstrijsko vojno vodstvo, že stari, in da jih je premalo. Morda je to krivo, da smo bili 1866. leta po Prusih naščskani, kaj misliš?

Jaka. Ej ne! Naščskani smo bili, ker smo imeli premalo glav in ker so bile še te zastarane.

Čudno, a resnično.

Slovenci sumičijo uradnike pri c. k. deželnih sodnijah na Slovenskem, da so nemškutarji in sovražniki slovenstva. Da je tako natolcevanje krivično in brez vse podlage, da so marveč ti uradniki naravnost največi Slovenci in delajo na vso moč za povzdigo in krepost „Slovenije“, bomo tu jasno dokazali.

Kakor znano, napenjajo ti uradniki vse žile — v vojnicah postav, se vé da — da pomnožujejo število prebivalcev „na Gradu“ v Ljubljani, kteri so izmeteni iz vseh slovenskih dežel. Če je tedaj pomenljiva beseda nekega konšt. veljaka merodajna, kteri je rekel: „Čemu se potezate za „Slovenijo“? Na Gradu jo že imate, druge pa ne boste nikdar dobili“ — nimamo boljših delalcev za „Slo-

venijo“, kakor so c. k. uradniki pri deželnih sodnijah po slovenskih krajinah. — Quod erat demonstrandum.

Ljubljanska hranilnica.

Kurjevaščan. Kam se ti tako mudiš, da te komaj senca dohaja?

Trnovec. V ljubljansko hranilnico nesem 100 gold.

Kurjevaščan. Vsaj ti ne bo ušla, če tudi malo manj hitiš.

Trnovec. Hranilnica ne, a bojim se, da bi uradniki med tem ne pomrli, ker so skoraj vsi jetični.

Kurjevaščan. Haha! Le teci! da še katerega dobiš živega. Ljubljanska hranilnica bi se morala imenovati bolnišnica.

Blago in značaj.

Gosp. Fink, krojač ljubljanske inteligencije in kapitala, in vrh tega še mestni oče, je naredil policijski straži jako lepe črne suknje, katere se tako solnca sramujejo, da že v nekaterih dneh črno barvo spremené v rufavo. Te suknje Dežmanove straže so tedaj podobne Dežmanu, kajti mož rad spreminja barvo značaja. 1848. leta si je mož napravil lepo slovensko barvano suknjo; ko je pa ta zagledala ministersko solnce, se je brž ponemčurila. Dežmanov značaj in Finkovo blago sta oba enako stanovitna.

Kaj je smola?

Smola je, če prideš v ljubljansko čitalnico in ne umeš nemščine.

Smola je, če se pišeš Dežman, Kljun, Kromar, Pajk, Lesjak, in nisi nemškutar, kajti nihče ti ne bode verjel, da nisi.

Smola je, če ti gorí hiša in pridere ljublj. ognjena straža ogenj gasit.

Smola je, če koga hvali ljubljanski „Tagblatt“.

Različna šega.

Ako bi bil človek, ki je tožen zaradi tega, da ima dve ženi, tedaj eno odveč, na Turškem, bi bil morda tožen zaradi tega, ker ima le dve, tedaj tri ali štiri premalo. Tedaj je ta človek prav za prav tožen le zaradi tega, ker ni Turek, toraj se mu šteje vera za pregreho.

Prošnja.

Podpisani želi dobiti službo pri ljublj. hranilnici in podpira svojo nujno prošnjo s priloženim zdravniškim spričalom, iz katerega se razvidi, da se bo skoro vlegel v posteljo. Nadja se tedaj hitrega odgovora, da v tem ne umre.

Jetičnik.

Gospodu grofu Thurnu v Radoljci.

„Brencelj“ je izvedel, da Vas je zbolelo, ko Vas je pičil v poslansko peto, češ, da ste si edini glas, katerega ste vjeli pri volitvi deželnega poslanca, dali sami. Ako mu dokažete, da ste dobili dva glasa, je pripravljen, popraviti svoj izrek ter povedati, da ste si dali sami — dva glasa.

Srečen človek.

„Nek človek je tožen pri ljubljanski deželni sodnji, da ima dve ženi. Blagor mu, ker je ženskam tako zlo všeč! Dve ženi! Jaz pa še ene nimam“.

Capnikov Jaka.

Gospodu Trtniku,

kteri je pri besedi v čitalnici „Brenceljna“ na čuden način priporočal zbranemu občinstvu in sicer iz hvaležnosti, ker mu ni naredil naprošenega samogovora, v odgovor to-le: „Brencelj“ jako obžaluje nemilo osodo, ktera ga ni prej seznanila s tako bistroumnim in gotovo tudi šaljivim gospodom Trtnikom! Koliko naročnikov bi si bil pridobil, ko bi bil namesto „ferboltarja“ staval gospoda Trtnika iz Krakovega. Če bi bil potem „Brencelj“ že voden, bi vsaj ta voda ne bila brez „karfa“, in sicer bi bil ta „karfi“ dobro podkovan. Kaj bi bilo, ako bi „Brencelj“ po novem letu popravil to napako? Kaj menite, gospod Trtnik?

Vprašanje

Kako to, da imajo konšt. ljubljanski mestni odborniki konec vsake seje — skrivno sejo? Se mar sramujejo pogovorov in sklepov, katere v skrivni seji kujejo? Vsaj tako nespodobno vendar ne sedé, da bi žalili pravico?

Radovednež.

Huda lakota.

V Parizu je lakota že tako huda, da so se ljudje že lotili podgan in miši. Če je že to strašno, kakošna lakota je morala lansko leto tretji c. k. državno pravdnštvo, ktero se je lotilo že „Brenceljna“!

Jedilni list iz pariške kuhinje.

Zajutrak: Ocvrta jetra podgane in mišji prešut z repom vred.

Kosilo: Pasje pleče, pečeno v mačji masti. Juha od podgane in zrezki. Mačja žolca strjena. Četrť miši.

Večerja: S pasjo mastjo nasajen maček. Mlade podgane s polento.

Posebna sladnost: Mišji jezički in podgane repi s polivko iz odtokov.

Pred Parizom.

Prus. Kaj meniš, brate, koliko časa še ne bodo izstradani?!

Bavarec. No, prav predolgo ne sme trpeti. Glej, pri meni je že zadnja luknja.

Naravoslovje.

Vprašanje. Kterega spôla je bil som, kateri je požrl preroka Jona, moškega ali ženskega?

Odgovor. Brez dvoma moškega, ker ga je vrgel iz sebe še le tretji dan, znano pa je, da ženska še tri ure ničesar za-se ne obdrži.

Pes in maček.

Pes. Od kod, dragi moj?

Maček. Iz Pariza sem všel!

Pes. Tudi jaz! Zdaj ko ljudje že jedó naše mesó, nimam nikakoršne hrane, kajti kosti svojih bratov ne bom glodal.

Maček. Kaj še ti! Jaz sem revež, jaz! Zdaj ko že ljudje miši lové in jedó, nimam jaz nikakoršnega posla, niti hrane. S človekom se pa vendar ne bom skušal pri lovu in tudi pri njegovi mizi ne bom jedel, kajti v nevarnosti bi bil, da bi snedel samega sebe, misleč, da je zajec.

Pes. Do pesa je, kakor Nemec pravi, že marsikdo prišel, a do mačka še ne. Bog se usmili.

Pobožno vprašanje.

V adventu je po krščanskem svetu po trikrat na teden post. Se li smé „Tagblatt“ vsak dan brati?

Vesten meščan.

Zastavice.

V vasi na kmetih je zbranih 60 nemčurskih turnarjev, kateri so prišli zabavljat. Pa pride 5 kmečkih fantov, kateri zapodé 10 turnarjev. Koliko turnarjev še ostane?

Ne eden, kajti družih 50 steče.

Kdo ima najdaljši jezik?

Nemec, kajti on pravi, da njegov jezik sega od severnega do južnega polja.

Kdo je prišel na svet brez glave?

Ljubljanski mestni odbor, kateri si je še le po volitvi izbral dr. Suppana za glavo.

Trdno zidanje.

Ves svet se že čudi, da se gorenska železnica še ni odprla, a nihče ne vé, zakaj se ni. „Brencelj“ je bral te dni natančno sporočilo železniške komisije, iz katerega pové tukaj glavne zadržke.

Most blizu Škofje Loke je bil že dodelan, kar pride po noči nek pijanec iz krčme gredé memo, se zaletí va-nj in železni most se razruši.

Na nekem kraju gré železna cesta tik memo hiš, tako da je po dežji kap zmočil in odnesel vse delo in na nekterih krajih predrl škarpe.

Vsled nenavadno gorke jeseni so na večih krajih krti izpodrili cesto, tako, da je vsa luknjasta.

Tudi so snedli črvi tramove ali prage, na ktere je pribito železo. Vrh tega pa še veter zeló nagaja in odnese tu pa tam skalovje. Most čez Savo je voda vzela, tako, da se ne vé prav, kam ga je nesla. V nekterih krajih so ljudje tako poredni, da nalašč nasmetijo železno cesto ali pa jo deloma do malega poteptajo.

Dokler ne bo vsa pokrita s streho in zavarovana proti vetru in dežji, se še ne bo odprla. Zlasti bo po zimi hla-pon z vlakom vred lahko pot zgrešil in koga, ki bo hotel priti v Loko, pripeljal na Grintovec. Tedaj bo treba

posebnih vodjev, kateri se bodo dobro spominjali, kje se je po letu delala železna cesta, če jo sneg zamede.

Nič boljšega, ko trdno zidanje.

Lahka zmota.

Matevž. Kako čudno že zdaj delajo sv. Antona!

Boštjan. Beži no! Mar ne veš, da je to tisti svetnik, kterega časté nemčurji po Slovenskem! Ta je ljubljanski „Tagblatt“.

Rešitev uganjke v šte. 22.

Para — graf — paragraf.

Vabilo in naročevanje.

„Brencelj“, po britkih skušnjah pri „Triglavu“ podučen, bo jel izdajati nov nemšk časopis, kateri bo zastopal slovanske zadeve. Ker se je pa bati, da bi tak časnik ne dobil zadosti naročnikov, je znajdel bistroumni „Brencelj“ te-le pogoje.

Vsak, kdor blagovoli brezplačno sprejemati list celo leto, dobí — tudi brezplačno, se vé da — konec leta lepo darilo, katero bo vredno najmanj 20 gold.

„Brencelj“ je radoveden, če bo na ta način oglasilo se čez 1000 naročnikov, kajti če jih ni toliko, se ne izplača trud.

Listnica vredništva.

Gg. V. G. in A. Š. v D: Dopis je prišel prepozno, tedaj zadnjič ni bilo mogoče. Danes pa je prepozno, ker bi utegnil omenjeni osel že prodan biti, posebno, če Vaju toliko ostane, kajti dobro blago že tudi brez javne hvale najde kupca. Menimo, da se ni prodal pod vrednostjo.

Gosp. J. K. v L.: Kar govorita „Grbec“ in „Vrenkec“ o ondrotnem „tieberizmu“, utegne biti za Vaš kraj prav zanimivo; a ker bi vsa scena „Brencelju“ vzela preveč prostora, ne zamerite, da jo izpustí, in to temveč, ker bo Vaš trg v kratkem rešen „tieberizma“. Povše in Weber sta morda vrla nemčurja ali še celó renegata, a drugih zaslug še nimata. Kedar bosta pohrustala kakega Slovence, jima bo „Brencelj“ bolj na tanko pregledal drobovje, jetra in osrčje. „Trapov“ pa se nikjer ne manjka, posebno nemškutarskih ne.